

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 71 0 Рс 310516 21 Рев
Бања Лука, 21.03.2022. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Сенада Тице, као предсједника вијећа, Тађе Бундало и Горјане Попадић, као чланова вијећа, у правној ствари тужитеља Г.Ш. из Г., кога заступа пуномоћник М.К., адвокат из Г., против тужене Републике Српске, Министарство, коју заступа Правобранилаштво Републике Српске, ради заштите права из радног односа, одлучујући о ревизији тужитеља против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 71 0 Рс 310516 20 Рсж од 19.03.2021. године, на сједници вијећа одржаној дана 21.03.2022. године, донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Бањој Луци број 71 0 Рс 310516 19 Рс од 19.10.2020. године одбијен је тужбени захтјев тужитеља: да се поништи као незаконито рјешење тужене број ... од 13.02.2019. године о престанку радног односа тужитеља код тужене и рјешење Министарства ПО Б.Л. број ... од 14.06.2019. године којим је одбијена жалба тужитеља против наведеног рјешења; да се туженој наложи да тужитеља врати на радно мјесто главног инспектора у Јединици за безбједност саобраћаја, Управа ... или на друго радно мјесто које одговара стручним и радним способностима тужитеља; да му плати накнаду у висини изгубљених мјесечних плата у износу од 2.115,66 КМ почев од 02.07.2019. године до поновног ступања на рад код тужене, са законском затезном каматом за сваки неостварени мјесечни износ плате од 2.155,66 КМ почев од 10. у мјесецу за протекли мјесец па све исплате; да исплати све припадајуће доприносе Фонду РС. Тужитељ је обавезан да туженој надокнади трошкове парничног поступка у износу од 1.000,00 КМ.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 71 0 Рс 310516 20 Рсж од 19.03.2021. године жалба тужитеља је одбијена и првостепена пресуда потврђена. Одбијен је захтјев тужитеља за накнаду трошкова на име састава жалбе у износу од 438,75 КМ.

Изјављеном ревизијом другостепену пресуду побија тужитељ, због повреде одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права, са приједлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати на поновно суђење.

Одговор на ревизију није поднесен.

Ревизија није основана.

Предмет спора у овој парници је захтјев тужитеља: да се пониште рјешења туженог на основу којих је тужитељу престао радни однос због одласка у старосну пензију; захтјев за враћање на рад са наметањем обавезе туженој да му исплати накнаде плате од престанка радног односа до враћања на рад; захтјев за уплату законом прописаних доприноса надлежним фондовима.

Одлучујући о захтјеву тужитеља, по проведеном доказном поступку, првостепени суд је утврдио: да је тужитељ био радник тужене и да је на основу рјешења о престанку радног односа број ... од 13.02.2019. године пензионисан, због навршених 40 година пензијског стажа; да тужитељ према евиденцији код Фонда на дан доношења побијаног рјешења о престанку радног односа има 40 година стажа осигурања, односно да је тужитељ код тужене запослен 01.01.1997. године и да је на дан 13.02.2019. године навршио 33 године 0 мјесеци и 18 дана ефективног радног стажа, 7 година 4 мјесеца и 9 дана стажа осигурања у увећаном трајању (бенефицирани радни стаж) што укупно износи 40 година 4 мјесеца и 28 дана пензијског стажа, без посебног стажа у двоструком трајању; да је актом Фонда од 03.03.2016. године тужитељу у периоду 04.04.1992. до 30.06.1996. године утврђен посебан стаж у двоструком трајању; да тужитељ прије доношења рјешења о престанку радног односа није поднио захтјев за признавање посебног стажа осигурања у двоструком трајању.

На основу тих чињеница, првостепени суд закључује да је тужитељ и без посебног стажа у двоструком трајању имао 40 година пензијског стажа, те да су били испуњени услови за доношење побијаних рјешења о престанку радног односа, због стицања услова на старосну пензију, па позивом на одредбе члана 132. став 1. тачка 2. Закона о полицији и унутрашњим пословима („Службени гласник Републике Српске“ број 57/16, 110/16, 58/19 и 18/19- даље: ЗПУП) и одредбе члана 22. и 42. Закона о пензијско инвалидском осигурању („Службени гласник Републике Српске“ број 134/11, 82/13 и 103/15), првостепени суд је захтјев тужитеља у цјелости одбио.

Одлучујући о жалби тужитеља, другостепени суд је прихватио чињенична утврђења и правне закључке првостепеног суда. Другостепени суд образлаже да је тужитељ у периоду од 04.04.1992. до 30.06.1996. године био запослен у ДИ П., те да се не може одрећи права да му се овај стаж урачуна у једнократном трајању, јер се ради о стажу који је уписан у радну књижицу и који се има урачунати у стаж осигурања у ефективном трајању. Према даљем образложењу, право тужитеља по одредби члана 132. став 2. ЗПУП, када му је за период од 04.04.1992. до 30.06.1996. године утврђен посебан стаж у двоструком трајању, се своди на то да му се тај стаж рачуна у једнократном а не двоструком трајању. Из ових разлога другостепени суд је жалбу тужитеља одбио и првостепену пресуду потврдио.

Нижестепене одлуке су правилне и законите и ревизионим наводима нису доведене у озбиљну сумњу.

Одредбом члана 132. став 1. тачка. ЗПУП прописано је да радни однос полицијском службенику (какво својство има тужитељ) престаје када наврши 40 година пензијског стажа, без обзира на године живота. И према одредби члана 42. став 3. ЗПИО

полицејски службеник стиче право на старосну пензију када наврши 40 година пензијског стажа, без обзира на године живота.

У конкретном случају, тужитељ није, сагласно одредби члана 132. став 2. ЗПУП, тражио да му се посебан стаж, који се односи на период од 04.04.1992. до 30.06.1996. године рачуна у двоструком трајању. Међутим, супротно ревизионим наводима, овај стаж се мора урачунати у једноструком трајању.

Према увјерењу Фонда од 19.04.2019. године, које је читано у доказном поступку, према подацима регистрованим у матичној евиденцији наведеног фонда тужитељ на наведени дан има укупно 44 године, 7 мјесеци и 27 дана пензијског стажа, у који је урачунат посебан стаж у двоструком трајању. Према подацима истог фонда, тужитељу је за период 04.04.1992. до 30.06.1996. године, утврђен посебан стаж у двоструком трајању који износи 8 година, 5 мјесеци и 24 дана. Кад се наведени стаж рачуна у једноструком трајању (4 године, 2 мјесеца и 27 дана), односно када се исти не рачуна у двоструком трајању, произлази да је на дан издавања овог увјерења (19.04.2019. године), као и на дан доношења оспореног рјешења о престанку радног односа (13.02.2019. године) тужитељ имао преко 40 година пензијског стажа.

Како је тиме у вријеме доношења оспореног рјешења тужитељ навршио 40 година пензијског стажа, то значи да је испуњен законски услов за престанак радног односа полицејском службенику по сили закона, те да нису незаконита рјешења на основу којих је тужитељу престао радни однос, како су то правилно закључили и нижестепени судови. Тиме нису основани ревизиони наводи да тужена није могла донијети побијану одлуку.

Произлази да је нижестепеним одлукама захтјев тужитеља правилно одбијен, па је ревизија тужитеља одбијена, примјеном одредбе члана 248. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09, 61/13).

Предсједник вијећа
Сенад Тица

За тачност отправака овјерава
Руководилац судске писарнице
Биљана Аћић